

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. gegužės 2 d.*

Byloje C-417/04 P

dėl 2004 m. rugsėjo 24 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

Regione Siciliana, atstovaujamas *avvocati dello Stato* A. Cingolo ir G. Aiello, nurodęs adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai E. de March ir L. Flynn, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ir J. Malenovský, teisėjai J.-P. Puissechet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič (pranešėjas), J. Klučka ir U. Lohmus,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorius H. von Holstein, kanclerio pavaduotojas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. sausio 12 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu *Regione Siciliana* prašo panaikinti 2004 m. liepos 8 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo nutartį *Regione Siciliana prieš Komisiją* (T-341/02, Rink. p. II-2877, toliau ? skundžiama nutartis), kuria jis atmetė ieškinį, kuriuo buvo siekiama panaikinti 2002 m. rugsėjo 5 d. Komisijos sprendimą D (2002) 8104/39 dėl Europos regioninės plėtros fondo (ERPF) finansinės pagalbos,

susijusios su dideliu projektu „Greitkelis Messina-Palermo“ (pagalba Nr. 93.05.03.001), nutraukimo (toliau – ginčijamas sprendimas) kaip nepriimtina.

Teisinis pagrindas

- 2 Siekiant sustiprinti ekonominę ir socialinę sanglaudą EB 158 straipsnio prasme, buvo priimti 1988 m. birželio 24 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2052/88 dėl struktūrinių fondų uždavinių, jų efektyvumo bei jų veiklos koordinavimo tarpusavyje, taip pat su Europos investicijų banku ir kitais esamais finansiniais instrumentais (OL L 185, p. 9), iš dalies pakeistas 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2081/93 (OL L 193, p. 5, toliau – Reglamentas Nr. 2052/88), ir 1988 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 4253/88, nustatantis Reglamento Nr. 2052/88 įgyvendinimo nuostatas dėl struktūrinių fondų uždavinių, jų efektyvumo bei jų veiklos koordinavimo tarpusavyje, taip pat su Europos investicijų banko operacijomis ir kitais esamais finansiniais instrumentais (OL L 374, p. 1), iš dalies pakeistas 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2082/93 (OL L 193, p. 20, toliau – Reglamentas Nr. 4253/88).
- 3 Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa nustato:

„Bendrijos veikla papildo arba remia atitinkamą nacionalinę veiklą. Veikla numatoma Komisijai konsultuojantis su valstybėmis narėmis <...> ir jų paskirtomis atsakingomis nacionalinėmis, regionų, vietos ar kitomis institucijomis, kai visos šalys veikia kaip partnerės, siekiančios bendro tikslo. Šios konsultacijos toliau tekste vadinamos „partneryste“. Partnerystės principas taikomas rengiant, finansuojant, kontroliuojant ir vertinant veiklą.“

- 4 Reglamento Nr. 4253/88 9 straipsnio 1 dalis su antrašte „Papildomumas“ nustato, jog tam, „kad užtikrintų realią ekonominę įtaką, <...> struktūrinių fondų asignavimai negali pakeisti valstybės narės viešųjų struktūrinių ar panašių išlaidų visoje tam tikslui priskirtoje teritorijoje“.
- 5 Pagal to paties reglamento 24 straipsnį:

„1. Jei paaiškėja, kad veikla arba priemonė nepateisina dalies arba visos jai skirtos finansinės pagalbos, Komisija, remdamasi partnerystės pagrindu, atlieka tinkamą patikrinimą, prašydama, kad valstybė narė arba kitos šiai veiklai įgyvendinti jos paskirtos institucijos per nustatytą laiką pateiktų savo pastabas.

2. Po šio patikrinimo Komisija gali sumažinti arba sustabdyti šiai veiklai arba priemonei skirtą pagalbą, jeigu patikrinimo metu nustatomas pažeidimas arba esminis pakeitimas, turintis įtakos veiklos arba priemonės pobūdžiui arba jos įgyvendinimo sąlygoms, dėl kurio nebuvo prašoma Komisijos patvirtinimo.

3. Visos sumos, kurios buvo gautos neteisėtai, turi būti sugrąžintos Komisijai. <...>“

Ginčo aplinkybės

- 6 1993 m. gruodžio 22 d. Sprendimu, skirtu Italijos Respublikai (toliau – sprendimas suteikti finansinę pagalbą), Europos Bendrijų Komisija suteikė ERPF finansinę

pagalbą greitkelio tarp Palermo ir Mesinos Sicilijoje tiesimui (toliau – ERPF projektas). Šiam projektui įgyvendinti reikalingi darbai buvo padalyti į dešimt dalių.

- 7 Pagal Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalį Bendrijos veikla numatoma Komisijai konsultuojantis su valstybėmis narėmis ir jų paskirtomis atsakingomis nacionalinėmis, regionų, vietos ar kitomis institucijomis. Šiuo atžvilgiu pagal sprendimo skirti finansinę pagalbą priedą matyti, kad apeliantas buvo paskirtas už projekto įgyvendinimą atsakinga institucija.
- 8 1997 m. rugsėjo 26 d. laišku apeliantas Komisijos prašė pratęsti kai kurių dalių apmokėjimo terminus.
- 9 1997 m. spalio 30 d. atsakymo laiške Komisija, priminusi, kad ji jau buvo pratęsusi terminą iki 1997 m. gruodžio 31 d., nurodė, jog turi būti skubiai priimtos visos būtinos priemonės, kad darbai būtų baigti vėliausiai tą dieną.
- 10 1998 m. birželio 17 d. laišku apeliantas pateikė Italijos Respublikos finansų ir ekonomikos ministerijai ir Komisijai iki 1997 m. gruodžio 31 d. patirtų išlaidų galutinį patvirtinimą, paraišką ERPF dėl mokėjimo ir galutinę įgyvendinimo ataskaitą.

- 11 1998 m. liepos 23 d. Komisija persiuntė šią ataskaitą Finansų ir ekonomikos ministerijai tuo pagrindu, kad joje nebuvo visos ERPF projektui užbaigti būtinos informacijos, ir Italijos kompetentingų institucijų paprašė atsiųsti naują galutinę ataskaitą, kurioje, be kita ko, būtų pateikta kiekvienos dalies techninės ir finansinės būklės 1997 m. gruodžio 31 dienai ataskaita ir tinkamas konstatuoto darbų vykdymo vėlavimo priežasčių pagrindimas.

- 12 Išnagrinėjusi naująją galutinę ataskaitą, 1999 m. vasario 10 d. laišku Komisija pranešė Finansų ir ekonomikos ministerijai, kad iš šios ataskaitos matyti, jog apeliantas nesilaikė įsipareigojimo finansuoti minėto projekto darbų užbaigimą vėliausiai iki 1997 m. gruodžio 31 d., nes iki šios datos tik dvi dalys iš numatytų dešimties buvo baigtos, vėluojant dvejus metus. Esant šioms aplinkybėms, Komisija paaiškino, kad galimas pagalbos likutis bus išmokėtas atsižvelgiant į šioms dviem baigtoms dalims realiai skirtas išlaidas su sąlyga, kad jų įgyvendinimas atitinka pradinį projektą.

- 13 2001 m. gruodžio 21 d. Komisija išsiuntė Italijos Respublikai pasiūlymą užbaigti ERPF projektą dėl konstatuoto darbų vėlavimo. Šis pasiūlymas užbaigti buvo parengtas remiantis iki 1997 m. gruodžio 31 d. patirtomis išlaidomis, susijusiomis su darbais, baigtais iki 1999 m. gruodžio 31 dienos.

- 14 2002 m. vasario 14 d. laišku apeliantas pateikė savo rašytines pastabas dėl šio pasiūlymo.

- 15 2002 m. rugsėjo 5 d. Komisija, remdamasi iki 1997 m. gruodžio 31 d. patirtomis išlaidomis, susijusiomis su 2002 m. rugsėjo 5 d. užbaigtais darbais, išsiuntė Italijos Respublikai ginčijamą sprendimą. Pagal šį sprendimą, kurio kopija buvo nusiųsta apeliantui, nepanaudotas atšauktinas likutis lygus 26 378 246 eurams, o išieškotina suma lygi 58 036 177 eurai.

Skundžiama nutartis

- 16 2002 m. lapkričio 14 d. apeliantas pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Skundžiama nutartimi Pirmosios instancijos teismas atmetė šį ieškinį kaip nepriimtina. Pagrindiniai šios nutarties motyvai yra:

„55 <...> (Ginčijamu) sprendimu, pirma, panaikinamas ERPF įsipareigojimas dėl dar nesumokėtų pagalbos sumų išlaidoms, kurios nebeatitinka pagalbos teikimo sąlygų, ir, antra, suteikia Komisijai teisę pradėti išieškoti iš ERPF jau sumokėtas su minėtomis išlaidomis susijusias sumas. (Ginčijamas) sprendimas sukėlė ERPF finansinės pagalbos „nutrūkimo“ efektą (2002 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *SLIM Sicilija prieš Komisiją*, T-105/01, Rink. p. II-2697, 47 punktas).

56 Dėl šio sprendimo poveikio ieškovui nustatymo reikia priminti, kad pagal 1993 m. gruodžio 22 d. priimtą pirmą sprendimą dėl ginčijamos pagalbos suteikimo ieškovas buvo už projekto įgyvendinimą atsakinga institucija.<...>

57 Šioje situacijoje (ginčijamas) sprendimas galėjo būti vertinamas kaip darantis tiesioginę įtaką ieškovo teisinei padėčiai, tik jei vien dėl ginčijamo sprendimo faktų, Italijos Respublikai šiuo klausimu neturint jokios diskrecijos, ieškovui, pirma, būtų atsisakyta sumokėti kaip likusią pagalbos dalį dar iš ERPF negautas sumas, dėl kurių panaikinti įsipareigojimai, ir, antra, jis turėtų grąžinti neteisėtai kaip pagalbą gautas sumas, kurios buvo skirtos padengti išlaidas, dabar nebeatitinkančias sąlygų.

58 Tačiau Pirmosios instancijos teismas jau nusprendė, kad tokių pasekmių nesukėlė nei Komisijos sprendimas nutraukti ERPF finansinę pagalbą, nei kita Bendrijos teisės norma, skirta reguliuoti tokio sprendimo poveikį (55 punkte minėtos nutarties *SLIM Sicilija prieš Komisiją* 51 punktas).

59 Šiuo klausimu reikia pirmiausia priminti, kad pagal Bendrijos institucijų sistemą ir Bendrijos bei valstybių narių santykius reglamentuojančias taisykles, nesant priešingos Bendrijos teisės nuostatos, pastarosioms priklauso savo teritorijoje užtikrinti Bendrijos teisės aktų vykdymą (1983 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Deutsche Milchkontor ir kt.*, 205/82–215/82, Rink. p. 2633 ir 1987 m. liepos 7 d. Sprendimo *Étoile commerciale ir CNTA prieš Komisiją*, 89/86 ir 91/86, Rink. p. 3005, 11 punktas; <...>). Kalbant būtent apie finansavimą iš ERPF, valstybės narės <...> turi priimti priemones, būtinas prarastoms dėl piktnaudžiavimo ar nerūpestingumo lėšoms susigrąžinti.

61 Šioje sistemoje, remiantis Teisingumo Teismo praktika, valstybės narės turi įgyvendinti Bendrijos teisės aktus ir priimti būtinus individualius sprendimus dėl susijusių ūkio subjektų. <...>

<...>

65 Todėl reikia konstatuoti, kad niekas nekliudo Italijos Respublikai nuspręsti iš savo lėšų padengti tą dalį čia nagrinėjamo projekto užbaigimo darbams reikalingų lėšų, dėl kurių buvo panaikinti įsipareigojimai dėl finansavimo iš Bendrijos fondų. Šiuo atveju ypač reikia pastebėti, kad pagal Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalį ERPF pagalba papildo arba prisideda prie nacionalinių veiksmų, ir Reglamento Nr. 4253/88 9 straipsnis, tarp kita ko, nustato, kad Bendrijų pagalba pagal papildomumo principą negali pakeisti valstybės narės viešųjų išlaidų.

66 <...> Dėl neteisėtai gautų sumų sugražinimo reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija Italijos Respublikai vien tik nurodė, jog Bendrijos sumokėtos sumos, skirtos išlaidoms, kurios vėliau neatitiko finansavimo sąlygų, turi būti atlygintos ERPF. Skirtingai nuo bendros Komisijos praktikos, susijusios su neteisėta pagalba, nesuderinama su bendrąja rinka, (ginčijamame) sprendime nėra jokios nuostatos, nurodančios Italijos Respublikai išieškoti iš gavėjų neteisėtai gautas sumas.

<...>

68 Teisingas (ginčijamo) sprendimo vykdymas reikalauja, kaip teisingai savo rašytiniuose paaiškinimuose teigia Komisija, kad Italijos Respublika ERPF grąžintų jai nurodytas sumas <...>.

<...>

71 Dėl ERPF finansinės pagalbos Pirmosios instancijos teismas jau yra nusprendęs, kad negalima daryti išvados, jog valstybė narė neturi diskrecijos ar sprendimo teisės, susijusios su tokios pagalbos išieškojimu (55 punkte minėtos (Pirmosios instancijos teismo) nutarties *SLIM Sicilija prieš Komisiją* 52 punktas).

<...>

73 Negalima atmesti galimybės, kad ypatingomis aplinkybėmis Italijos Respublika gali nuspręsti neišieškoti ginčijamos pagalbos ir pati sugrąžinti ERPF sumas, kurias ji nepagrįstai leido išmokėti <...>.

<...>

80 Iš to išplaukia, kad (ginčijamas) sprendimas neturėjo tiesioginės įtakos ieškovo teisei padėčiai.“

Šalių reikalavimai

- 17 Apeliantas Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą nutartį ir priimti bet kokį sprendimą dėl tolesnių veiksmų byloje ir bylinėjimosi išlaidų.
- 18 Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo panaikinti skundžiamą nutartį

- 19 Grįsdamas apeliacinį skundą, apeliantas nurodo keturis apeliacinio skundo pagrindus:

— Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 113 ir 114 straipsnių pažeidimą

— EB 230 straipsnio pažeidimą,

— Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos ir Reglamento Nr. 4253/88 9 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir

— motyvavimo trūkumus.

20 Pirmiausia ir kartu nagrinėtinais antru ir trečiu apeliacinio skundo pagrindais apeliantas visų pirma teigia, kad skundžiama nutartis grindžiama klaidinga prielaida, t. y. jog *Regione Siciliana* yra atskiras nuo Italijos Respublikos, valstybės narės, kuriai buvo skirta finansinė pagalba, asmuo, tačiau jis yra šios respublikos teritorijos sudėtinė dalis, todėl, kaip ir ši respublika, jis turi teisę pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

21 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad regioninių ar vietos vienetų ieškinys negali būti prilygintas valstybės narės ieškiniumi, nes valstybės narės sąvoka EB 230 straipsnio antrosios pastraipos prasme yra susijusi tik su valstybių narių vyriausybėmis institucijomis. Ši sąvoka negali būti išplėsta regioninių ar kitų valstybės vidaus vienetų vyriausybėms nepažeidžiant sutartyje numatytos institucijų pusiausvyros (žr. 1997 m. spalio 1 d. Nutarties *Regione Toscana prieš Komisiją* C-180/97, Rink. p. I-5245 6 ir 8 punktus ir 2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Nederlandse Antillen prieš Tarybą* C-452/98, Rink. p. I-8973, 50 punktą).

22 Iš to išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos laikydamas, kad *Regione Siciliana* yra atskiras nuo Italijos Respublikos asmuo.

- 23 Be to, apeliantas teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą manydamas, kad apeliantas negali remtis EB 230 straipsnio ketvirtąja pastraipa, kad pareikštų savo ieškinį.
- 24 Remiantis šia nuostata, jei regioninis ar vietos vienetas, kaip antai *Regione Siciliana*, pagal nacionalinę teisę turi juridinio asmens statusą, jis gali pareikšti ieškinį dėl jam skirtų sprendimų ir dėl sprendimų, kurie, nors ir priimti reglamento ar kitam asmeniui skirto sprendimo forma, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję (žr. minėto sprendimo *Nederlandse Antillen prieš Tarybą* 51 punktą ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, Rink. p. I-3483, 59 punktą).
- 25 Nagrinėjamu atveju Pirmosios instancijos teismas tik nagrinėjo, ar ieškovas buvo tiesiogiai susijęs su ginčijamu sprendimu, nes Komisija neprieštaravo, kad šis sprendimas yra su juo yra susijęs konkrečiai.
- 26 Iš skundžiamos nutarties 65 ir 73 straipsnių matyti, kad Pirmosios instancijos teismas, remdamasis teiginiu, kad Italijos Respublika galėjo nuspręsti pati sugrąžinti ERPF mokėtinas sumas ir iš savo lėšų padengti tą dalį užbaigimo darbams reikalingų lėšų, dėl kurių buvo panaikinti įsipareigojimai dėl Bendrijos pagalbos finansavimo, iš principo padarė išvadą, kad ieškovui tiesioginės įtakos nėra.
- 27 Apeliantas teigia, kad šis argumentavimas ne tik nepagrindžia, jog tiesioginės įtakos nebuvo, bet ir neatitinka struktūrinių fondų papildomumo principo, įtvirtinto

atitinkamai Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalyje ir Reglamento Nr. 4253/88 9 straipsnio 1 dalyje, pagal kurią Bendrijos parama papildo nacionalinę paramą, o ne ją pakeičia.

- 28 Norint atsakyti į šį argumentą, visų pirma būtina priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje nustatyta sąlyga, kad sprendimas, dėl kurio reiškiamas ieškinys, turi būti tiesiogiai susijęs su fiziniu ar juridiniu asmeniu, įvykdoma tik tuomet, kai skundžiama Bendrijos priemonė tiesiogiai veikia individo teisinę padėtį ir nepalieka jokios diskrecijos adresatui, atsakingam už jos įgyvendinimą; šis įgyvendinimas yra vien automatinio pobūdžio ir išplaukia tik iš Bendrijos teisės normų, netaikant kitų tarpinių taisyklių (žr. šiuo atveju 1998 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Glencore Grain prieš Komisiją*, C-404/96 P, Rink. p. I-2435, 41 punktą ir 2004 m. birželio 29 d. Sprendimo *Front national prieš Parlamentą*, C-486/01 P, Rink. p. I-6289, 34 punktą).
- 29 Nagrinėjamu atveju, kaip nurodyta šio sprendimo 7 punkte, sprendimo skirti finansinę pagalbą priedas skiria apeliančią už ERPF projekto įgyvendinimą atsakinga institucija.
- 30 Tačiau nė vienas iš bylos įrodymų neleidžia daryti išvados, kad minėtomis sąlygomis apeliančias buvo tiesiogiai paveiktas EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad už projekto įgyvendinimą atsakingos institucijos funkcija, nurodyta sprendimo skirti finansinę pagalbą priede, nereiškė, kad pats apeliančias turėjo teisę į pagalbą.

31 Šios analizės nepaneigia Reglamento Nr. 2052/88 4 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa nei Reglamento Nr. 4253/88 9 straipsnio 1 dalis, kuriomis remiasi apeliantas. Iš tikrųjų šie straipsniai, įtvirtinantys Bendrijos finansinės pagalbos papildomumo nacionalinio finansavimo atžvilgiu principą, nėra reikšmingi priežastims, kad Komisija nutraukė Bendrijos pagalbą.

32 Šiomis aplinkybėmis matyti, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos nusprenddamas, kad *Regione Siciliana* nėra tiesiogiai paveiktas ginčijamo sprendimo.

33 Todėl antras ir trečias apeliacinio skundo pagrindai yra atmestini.

34 Dėl apelianto nurodytų pirmo ir ketvirto apeliacinio skundo pagrindų, kuriais jis kaltina, kad skundžiama nutartis, pirma, pažeidė Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 113 ir 114 straipsnius ir, antra, kad joje yra motyvavimo trūkumas, skundžiama nutartis taip pat negali būti panaikinta.

35 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantas nurodo tris kaltinimus: pirma, Pirmosios instancijos teismas klaidingai taikė Procedūros reglamento 113 straipsnį, nes nagrinėjamu atveju nebuvo jokio viešosios tvarkos išlyga grindžiamo nepriimtimumo pagrindo šio straipsnio prasme; antra, kadangi Pirmosios instancijos

teismas priėmė sprendimą be žodinės proceso dalies, apeliantas negalėjo gintis; trečia, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnį Komisija prieštaravimą dėl priimtumo turėjo pateikti atskiru dokumentu.

- 36 Šiuo klausimu, viena vertus, būtina priminti, kad nepriimtumo pagrindas, kurį lemia kriterijus, pagal kurį fizinio ar juridinio asmens pareikštas ieškinys dėl sprendimo, kuris nėra jam skirtas, yra priimtinas tik su EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje įtvirtinta sąlyga, kad asmuo yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su šiuo sprendimu, yra grindžiamas viešosios tvarkos išlyga, todėl Bendrijos teismai gali bet kuriuo metu netgi savo iniciatyva juo pasiremti (šiuo klausimu žr. 2001 m. liepos 5 d. Nutarties *Conseil national des professions de l'automobile ir kiti prieš Komisiją*, C-341/00 P, Rink. p. I-5263, 32 punktą). Todėl remdamasis savo procedūros reglamento 113 straipsniu Pirmosios instancijos teismas gali ieškinį pripažinti nepriimtinu dėl šio pagrindo, net jei viena iš šalių nebuvo atskiru dokumentu pareiškusi prieštaravimo dėl priimtumo.
- 37 Kita vertus, primintina, kad Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 113 straipsnio taikymas negarantuoja, jog vyks žodinė proceso dalis, nes Pirmosios instancijos teismas gali, taikydamas savo procedūros reglamento 114 straipsnio 3 dalį, į kurią nukreipia to paties reglamento 113 straipsnis, nuspręsti tik po rašytinės proceso dalies (2006 m. sausio 19 d. Sprendimo *AIT prieš Komisiją*, C-547/03 P, Rink. p. I-845, 35 punktas). Be to, iš skundžiamos nutarties išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas galėjo savo sprendimą grįsti pakankama informacija, neišklaęs šalių žodinių paaiškinimų. Be to, apeliantas Pirmosios instancijos teismui pateiktame dublike nurodė savo pastabas dėl ieškinio priimtumo.
- 38 Dėl ketvirto apeliacinio skundo pagrindo, kuriame apeliantas nurodo, kad Pirmosios instancijos teismo teiginiai yra nenuoseklūs, šališki ir nemotyvuoti, nes grindžiami nepakankamu tyrimu ir neįrodytomis prielaidomis, pakanka nurodyti skundžiamos nutarties motyvus, pakartotus šio sprendimo 16 punkte, iš kurių matyti, kad

Pirmosios instancijos teismas išsamiai ir nuosekliai išnagrinėjo ieškovo teisę pareikšti ieškinį.

- 39 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad apeliacinis skundas turi būti atmetas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 40 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas, o apeliantas pralaimėjo bylą, pastarasis turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš *Regione Siciliana* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.